

Canto Book
เรื่องราวในช่องว่าง

-กลิ้งโคลงแก้มขาว-

คำนำผู้เขียน

ช่องว่าง คือสิ่งที่ปรากฏอยู่ในทุกที่หน

บางครั้งช่องว่างก็นำพาเอาความหมองหม่นมาให้ แต่บางครั้งช่องว่างก็กลายเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยผลักดันให้หัวใจเติบโต

แม้จะถูกเรียกว่าช่องว่าง แต่ภายในช่องว่างนั้น ก็มีเรื่องราวต่างๆ มากมาย

แคนไต้เองก็เป็นเช่นนั้น ถูกสร้างสรรคขึ้นบนบรรทัดทั้งสาม... จันทลักษณ์อันบางเบา จึงเหลือช่องว่างมากมายเพื่อเติมเรื่องและราวมากมายให้เต็ม

“เรื่องราวในช่องว่าง” คือบทกลอนที่ผู้เขียนเขียนขึ้นเพราะคำเรียกร่องของรุ่นน้องคนหนึ่ง ในช่วงวัยหนึ่ง อาจเรียกได้ว่า เป็นบันทึกความรู้สึกก็ได้

แต่หลังจากเขียนขึ้นจนจบ มันก็ถูกเก็บเอาไว้ นอนอยู่ในห้องลึกสุดของคอมพิวเตอร์อย่างอดทน... เนิ่นนาน... รอคอยให้ผู้เขียนค้นมันพบอีกครั้ง ก่อนจะบรรจบหยิบมันขึ้นมาอย่างทะนุถนอม

“เรื่องราวในช่องว่าง” จึงมีช่องว่างมากมาย... ช่องว่างอันงดงาม ซึ่งต้องมองผ่านด้วยดวงตาแห่งหัวใจ

กลิ้งโคลงแก้มขาว

CANTO - No. 1

นกกะจิตไฟจับต้นไม้
ร้องเพลงคร่ำครวญจากหัวใจ
หญิงสาวน้ำตาไหล.

สายลมไหมกรรโชก
ดุสีฟุ้งปลิวว่อน
ผู้คนเดินก้มหน้าก้มตา.

ปรากฏชัดเป็นรอยหยาดน้ำ
ซึมบนพื้นทราย
แล้วหายไปอย่างรวดเร็ว.

พลิกไปสองสามหน้าหนังสือ
ข้อความมากมาย
เจอแต่ความว่างเปล่า.

ดอกราตรีร่วงเปลี่ยนพื้น

ขาวสะอาด

ภายใต้แสงจันทร์สีเงินยวง.

ยามเที่ยงคืน... ใครนะยังไม่หลับ

เอ๊ะ ใครนะยังไม่หลับ

แสงไฟสั่นไหวรีบหรี.

เขาแบกเป้สะพายหลัง
ปิดประตูบ้านอย่างเงียบเชียบ
จากไปในยามราตรี.

สวิตเตอร์สีขาวตุ่น
พับเรียบร้อยไว้ในตู้เสื้อผ้า
เปิดก็ครั้งก็ยังเห็น.

ล้มลงแล้วเสาะไม้ที่ยิ่งใหญ่
ปริแตกและมีเศษไม้กระเด็น
ร่วงปลววกัดกินจากต้นถึงปลาย.

ถ้อยคำมากมายหลังไหล
จากใจถึงใจ
จากใจ... ถึงใคร... .

กุหลาบแดงยังไม่คลี่กลีบ
หยดน้ำค้างเกาะพร่าพราย
ถูกตัดฉับเอาไป.

เธอพบหน้าบนที่นอน
น้ำตาเจ้'นอง
ในห้องที่ปิดตาย.

เสียงสะท้อนจากภูเขา
ดังก้องไปมา
และเบาลงเรื่อยๆ.

บนยอดผาสูงชัน
ดอกไม้ยังงดงาม
กินน้ำค้าง อาบแสงตะวัน.

เมื่อทุกอย่างไม่เป็นดั่งใจ
จะมีคำพูดว่า
ให้ใช้สมองมากกว่าหัวใจ.

สายน้ำกัดเซาะชอกหิน
บนภูเขา
ไหลอาบทั่วขุนเขา.

ท้องฟ้าก็สิ้นโครมคราม

เมฆก็ดำทะมึน

หัวใจก็สิ้นไหว.

แหวนแต่งงานวงนี้

ประดับด้วยเพชร

และล้อมด้วยน้ำตา.

หุยังคงปิด
ตายังคงปิด
เมื่อใจยังคงปิด.

นกยูงอ้วนพี
รำแพนหางสวย
ภายหลังมานกรงเหล็ก.

ทะเลสงบ
นกพิราบบินร่อน
เสียงปี่น้ดแรกดังก้อง.

แจกันแตกหัก
วางพิงที่กำแพงบ้าน
รอบๆ รกเรื้อด้วยเศษใบไม้.

ฝนตก
แดดออก
วิ่งไปบนทางรู้.

ฉันคือนามธรรม
ที่ปรับเปลี่ยนเป็นรูปธรรม
และกลายเป็นนามธรรม.

ในท้ายที่สุด

เราก็พักผ่อน

ในห้องสีเหลืองผืนผ้าที่เล็กพอดีตัว.

CANTO - No. 2

สายน้ำไหลเรียงร้อย
เป็นสายสร้อยคอระยิบระยับ
ประดับแดนดินอุดม.

หยาดฝนพรหมพราว
มาน้ำฟ้าขาวโพลนไปทั่วทุกที่
เต็มร่าไปกับความรัก.

เปลวไฟลุกโชน

ร้อนแรง

แล้วมอดดับ.

หมุนไปตามกาลเวลา

หมุนไปรอบตัว

หมุนไปตามแรงเหวี่ยงซัด.

ความทรงจำที่เจ็บช้ำ
ไม่ได้เขียนด้วยดินสอ
แต่เขียนจากน้ำตา.

น้ำค้างหนาวเหน็บ
กระຈ้างในสายตา
พร่างพรอมลงหัวใจ.

ลีลาวดีสีขาวสะอาด
กลิ่นหอมเย็นกระจายฟุ้งยามค่ำคืน
จักจั่นกรีดปีกร้อง.

ดวงดาวเต็มท้องฟ้า
นอนเล่นบนเปลญวน
ยีนเสียงคลื่นทะเลซัดหาด.

แสงจันทร์กระจ่าง
เกลื่อนบนทางแห่งความหวัง
รอนแรมเดินทางร้างไกล.

สีขาวปะปนสีดำ
สีดำปะปนสีขาว
ขาวคือขาว ดำคือดำ.

หลบซ่อนอยู่ในความมืดมิด

หลอกหลวงตัวเองอยู่ในฝัน

ความสุขเบาบางเคลือบความทุกข์หนาเตอะ.

มือที่กำไวแน่น

ทั้งเมื่อยและปวดร้าว

แต่บางครั้งไม่รู้ตัว.

จมดิ่งลงไปได้น้ำลึก
มองพรายน้ำกระเพื่อมไหว
หัวใจนิ่งงัน.

คืนนั้นฉันฝันร้าย
ปีศาจตะครุบฉันไว้ใต้ทรงเล็บ
ฉันคงอยู่ได้ด้วยความหวัง.

ตกทอดสืบมาเนิ่นนาน
สะสมและทับถมไว้
เพิ่มพูนและพอกหนา.

ต่อหน้ากระจกบานนั้น
ฉันเห็นใคร
ก็ไม่รู้.

กระดิ่งลมดังกังวาน
กริ่งกริ่ง กริ่งกริ่ง
สายลมฤดูร้อน.

น้ำนํ้ายาวว่างเปล่า
ใต้ต้นไม้ใหญ่
เหม่อมองท้องฟ้ากว้างไกลสีฟ้าสด.

ตะวันวาดเส้นแสง
ระบายเป็นริ้วคลื่น
ฝูงนกบินกลับรัง.

ไม่มีอะไรในความคิด
มีเพียงความว่างเปล่า
และความสับสน.

รอยยิ้มเปื้อนเต็มใบหน้า

สดใส

ราวดวงตะวันเจิดฉาย.

มานหมอกหนา

ปกปิดมิดชิด

เยือกเย็น.

หนอนตัวน้อยไต่คืบ
กัดกินยอดใบไม้อ่อน
แห้วงวิน-งดงาม.

เปลือกไม้หลุดร่อน
บากลึกเป็นร่อง
ผ่านแสงแดด หยาดฝน สายลม และน้ำค้าง.

หิ้งห้อยกระพริบแสง
ชะลอส่องดาวประดับราตรี
โอบอุ้มไว้ในอ้อมมือ.

CANTO No. 3

ขอบคุณ
สำหรับความรัก
อันมั่นคง.

ผู้หนึ่งนำมาซึ่งความยินดี
ผู้หนึ่งนำมาซึ่งความวิตกกังวล
ต่างเรียกตนว่าผู้หวังดี.

ผู้หนึ่งพรากความหวาดกลัวออกไป
ผู้หนึ่งท่มความหวาดกลัวเข้าใส่
ต่างเรียกตนว่าผู้หวังไย.

ผู้หนึ่งปลอมประโลมยามเศร้าโศก
ผู้หนึ่งหวานความเสียใจ
ต่างเรียกตนว่าผู้ดูแล.

คนทั้งโลกบอกว่าเขาเหมือนกัน
แต่ข้าพเจ้ามั่นใจชัดว่าแตกต่าง
คือแสงสว่างและความมืด.

นักโทษถูกจองจำ ล่ามด้วยโซ่ตรวน
ยาวนานนับสิบปี
แม้ไม่ใช่ร่างกาย โซ่นั้นก็เหมือนร่างกาย.

ในความสว่างไม่มีความมืด
ในสีขาวไม่มีสีดำ
ใครกันหนอที่อุทธรณ์ให้ทั้งสองเป็นหนึ่งเดียว.

เมื่อสว่างเจือมืดก็สลัว
เมื่อขาวเจือดำก็เทา
ใครกันหนอที่กล่าวว่าไม่มีขาวและดำ.

ประวัติศาสตร์กลับเป็นนิยาย
นิยายกลับกลายเป็นประวัติศาสตร์
ยอดไม้ก็ทิ่มหัวลง รากไม้ก็ชี้เท้าขึ้น.

ดวงดาวเคยกระจำจ่างข้างดวงจันทร์
กิริบหรี
และลวงลา.

ท่ามกลางพายุกระหน่ำ
สายฟ้าซัดคำรามก้อง
ขุนเขาก็ก็นั่นคง.

มีรวงผึ้งได้คบไม้
น้ำผึ้งไหลหยาดประกาย
ระยิบระยับ.

ธารน้ำไหลเซาะ

ตามซอกหิน

ยินเสียงแว่ว.

กอบัวผูกกลางบึง

คลี่กลีบรับแดดอ่อน

ผีเสื้อแกว่งปีกรายรอบ.

ทุ่งหญ้าเขียวสด
กว้างขวางจรดปลายขอบฟ้า
สายลมเดินทาง.

หมู่เมฆเลื่อนลอยไกล
สุดปลายสายตาเรระบาย
เหลื้อมล้ำช้าช้อน.

นอนเอกเขนก
ราวจะฝังตัวลงในแผ่นดิน
หลับตาพริ้มและเป็นสุข.

ความรู้้อยู่หลังแว่นตา
ความสวยงามอยู่ในจิตใจ
ความรักอยู่ในวิญญาณ.

คือคำว่านิรันดร์
คือคำว่าเหนือกาล
คือคำว่าถาวร.

ยังคงขับขานบทเพลงในใจ
ท่ามกลางความเงียบงัน
ยังคงกรีดนิ้วบรรเลงพิณในใจ.

ละเลียดชิมน้ำค้างบางเบา

อืมใจ

อืมใจ.

รอยยิ้มเปรอะทั่วใบหน้า

แววตาส่องประกาย

กระโดดโลดเต้น.

อากาศดี ๆ นั้นมองไม่เห็น
แต่สัมผัสได้
และมีอยู่จริง.

แม้สายฝนที่หวั่นลงมา
ก็ชื่นใจ
แสนชื่นใจ.

ชีวิตคือการเดินทาง
แต่เราจะเดินทางไปไหน
เพราะโลกทั้งใบก็เท่านี้.

CANTO - No. 4

หนึ่งพันดวงดารา

รายล้อม

หนึ่งดวงจันทร์.

พราโหวในเงาแสง

เพียงสายลมพัดแผ่ว

จวนเจียนจะดับ.

ฝนตกลงมา
ปนเปื้อน
ไปกับน้ำตา.

รองเท้าหนึ่งคู่
ก้อนหิน
และการเดินทางไกล.

จักจั่นกรีดปีก

สายลมครางครวญ

หนึ่งราตรีแห่งฤดูร้อน.

ดวงดาวระยิบระยับ

เปล่งประกาย

สะท้อนบนน้ำค้างยอดหญ้า.

ลมหายใจ
ระบาย
ผ่านกระจกใส.

ลิ่วๆ พลิวลม
ทะยานออกจากรั้ว
เหินสู่ท้องฟ้า.

ปัง!

ปีกหักถลา

ดวงตาปิดสนิท.

เจ็บปวด

ทนต์

เจ็บปวด.

ได้กอดข้าวเขียวขจี

น้ำไหลริน

ปูนาเดินเตร็ดเตร่.

ท้องฟ้าสีคราม

ขุนเขาตระหง่าน

ฉันยืนตัวเล็ก.

หิ้งห้อยพริ้วแสง

สว่างวอมแวม

ยามค่ำคืน.

ดอกราตรีห่ล่นเกลื่อน

ขาวโพลน

จันทร์เสาดแสงสีเงิน.

แมวเหมียวคุดคุ
นอนซุกตัว
ในกล่องกระดาษเก่าๆ.

น้ำตา
ดูจว่า
ไม่มีวันเหือดแห้ง.

กองไฟปะทุ
ปะทุ
สายควันเลื้อยขึ้นฟ้า.

กลองดนตรี
บรรเลง
กระຈกบางไผ่.

ร่วงหล่นดิน
หนึ่งมืออุดช่วย
ประคับประคอง.

มีทางซ้ายและทางขวา
ภูเขาและทะเล
ทะเลทราย.

เพียงแค่เส้นบางเบาที่กั้น
ก้าวข้ามไป
ก็ไม่ใช่สิ่งเดิม.

อย่างไรเสีย
ได้น้ำกาก
ก็คือหน้าที่แท้จริง.

ฉันเต็มใจ
และร้องเพลง
อยู่กับคนที่รัก.

สุขจริงหนอ
เศร้าจริงหนอ
อนิจจัง.

กาลเวลา
อ้อมกอด
และใครบางคน.

CANTO - No. 5

ข้าวสวยร้อนและไอนุ่น

กองพูน

บนจานสวย.

กลิ่นฟีนิตไฟ

ยามเช้าตรู่

และมานหอมกจางจาง.

ผักสด หมู ปลา
ใส่แน่น
เต็มตะกร้าจักรยาน.

มือเล็กบาง
หิ้วถุงพลาสติกใส
ภายในมีขนมใส่ได้.

ความทรงจำในวันเก่า

รูกได้

ในหัวใจ.

นอนเกิด

นอนเสียเกิดคนดี

ให้น้ำตารินรดบนหมอน.

ตื่นเช้าวันใหม่

บนใบหน้า

เปื้อนรอยยิ้ม.

ขอบคุณ

สำหรับหนึ่งชีวิต

และทุกชีวิต.

ปู่
บนสนามหญ้าเขียวขจี
นอนเล่นเก๋ือกกิ้ง.

หนังสือกางเปิด
คว่ำหน้าแนบผิวโต๊ะ
แสงแดดอ่อนทอทาบ.

ดวงตาของหญิงสาว

เป็นประกาย

คล้ายมีเวทย์มนตร์.

ภายในอ้อมกอดอันมั่นคง

อบอุ่น

พื้งพื้ง.

บ่อน้ำ

กลาง

ทะเลทราย.

อ๊อบ อ๊อบ

กบกระโดด

หลบใต้ใบบัว.

กรุงกรุง

กรุงกรุง

กรุงกรุง.

ลองลอย

เลื่อนไหล

ไปในทางข้างเฝือก.

ประตูบ้านปิดแล้ว
สุนัขนอนที่ได้ฤๅน
มืดและสงบนิ่ง.

เรามองไม่เห็น
ว่าต้นไม้โตอย่างไร
แต่ต้นไม้ก็โต.

หนอนน้อยคลานกระดืบ

อ้วนพี

ใบเขียวขจีแหง่วัน.

หอยทากไต่ตามกิ่งไม้

ทิ้งเมือกเป็นทางยาว

แล้วหดตัวกลับเข้าเปลือก.

ดอกหญ้าขาว
ปลิวกระจัดกระจาย
อ้อยอิงไปตามสายลม.

เหมือนต้องมนต์สะกด
แห่งประกาย
บนพรายน้ำ.

ปลดปล่อยอารมณ์
เปลือยเปล่า
และกลับคืน.

รำยรำ
สะบัดเคลือนไหว
อ่อนโยนแต่แข็งแกร่ง.

กอบเม็ดทรายไว้ในอุ้งมือ

หลายเม็ดร่วงพรู

ไม่อาจยังได้หมด.

CANTO - No. 6

ริมลำธาร
ต้นหญ้าอ่อน
ทอดใบสีเขียวอ่อนลงจิบน้ำ.

ลูกนก
ซุกตัวใต้ปีกแม่
ยามท้องฟ้าคำราม.

มดตัวหนึ่งลากก้อนน้ำตาล
ตัวที่สองก็มาช่วย
ตัวที่สามก็มาช่วย.

แสงตะวันจ้าหวาน
ตัดเส้นขอบเปลือกหอยบนพื้นทราย
ลายชมพูและลอนคลื่นอันสร้างสรรค์.

ใต้พุ่มไม้
ลูกแมวเหมียวส่ายก้นตุ๊กตีก
ปลายเชือกแกว่งล่อหน้า.

กลิ้งแป้งสุกเจือกลิ้นคาราเมล
เจือกลิ้นเนยและกลิ้งซ็อกโกแลต
เปล่งประกายในห้องครัว.

เธอคือเทพี
ที่มีมือข้างหนึ่งถือตะหลิว
มืออีกข้างหนึ่งจับกระทะ.

ดิ่งลงไปในความมืด
ดำลงไปในความนุ่ม
ราวกับแหวกว่ายกลางอากาศ.

เสียงเพลงกล่อม
จากแสงดาวระยิบควรวณ
แผ่วผ่านทางผ้า幔พลิว.

แสงไฟจากหน้าจอ
ดึงดูด
ความสนใจทั้งหมดของเธอไป.

เมื่อสายใยถูกตัดขาด
ชีวิต
ก็ไม่ใช่ชีวิต.

เครื่องหมายคำถามปรากฏในหัว
ทั่วไปทั้งตัว
และบีบรัดจนหายใจไม่ออก.

ต้นไม้เอนดู

ยอมล้ม

แต่ไม่ล้ม.

อ้อมกอดนั้น

แข็งแกร่ง

และอบอุ่น.

ดวงตาเป็นประกาย
เมื่อโลกทั้งใบ
กลายเป็นสีชมพู.

ขุนเขาคำราม
มันให้ร่องกังวาน
ต่อหน้ามนุษย์เล็กจ้อย.

กรุงกริ่ง
กระดิ่งลมแกว่ง
ท่ามกลางสายลมฤดูร้อน.

แสงแดดกล้า
ชาวนาเก็บเกี่ยว
แล้วหวานเมล็ด.

ผลสีแดงล้ำลึกนั้น
ก็ติดอยู่ที่กิ่ง
กิ่งก็ติดที่ลำต้น.

ฉันทวางแขนเงยหน้า
ฝนพรำหล่นมาปะทะ
เหมือนตัวจะยืดพอง.

กัมหน้าชบดิน
สนิทแนบทุกสัดส่วน
หลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว.

เม็ดทรายกลิ้งไป
กลิ้งไปตามลม
กลบเกลื่อนร่องรอยและเรื่องราว.

เด็กทารก
ความอัศจรรย์
จากครรภ์มารดา.

เส้นใยสีเงินยวง
ถักทอจากดวงใจ
ยึดโยงเป็นสายสัมพันธ์.

บินขึ้นไป

สูงขึ้นไป

โดดเดี่ยวและแข็งแรง.

CANTO - No. 7

หยดหมึกกระจาย

แผ่กว้าง

บนผิวน้ำ.

แต้มตะสีสัน

ตวัดลายฟุ้ง

บนผืนผ้าใบ.

อ้อแอ้
ยกมือปิดปาก
หัวเราะยิ้มตาโต.

เส้นใยถักทอ
ประสานพันผูก
รังด้กแด่.

ไฮดรอนเยยสีฟ้า

สีฟ้าซึ่ง

ดื่มด่ำล้าลึก.

ห้วงเว้งว่าง

เสียงกระซิบครวญแผ่ว

แว่วเพรียกกังวาน.

กลืนหอมเย็น
เมื่อดวงจันทร์ทอแสง
ฉันโบยบินไป.

ขุนเขาตระการ
หมู่เมฆครอบครอง
เหยียดแขนจรดสุดขอบฟ้า

แม่น้ำก็ร้องเพลงอยู่
ใบหญ้าขับขานเพลงบทใหม่
สรรพสิ่งก็ก้อง

ลิบลับสุดสายตา
ทุ่งหญ้าเขียวขจี
ฝูงแกะอิมเอม

น้ำผึ้งชั้นดี

วาวใสเป็นประกาย

หยาดหยดจากรวง

หักข้าวโพดหนึ่งฝัก

กระโดดไปหักข้าวโพดอีกหนึ่งฝัก

ท้องไร่ฤดูเก็บเกี่ยว.

ท้องนาปดร้าว
ควายดำจอมแข็งเห็นซี่โครง
ผืนดินแห้งผากไร้หน้าตา.

หนึ่งหน่อผุดขึ้น
ในถิ่นกันดาร
รื้อฟื้นความอุดม.

คือความยาวนาน
ในยามอันระโหย
แห่งการรอคอย.

การพลัดพราก
พบได้จาก
รอบตัวเรา.

ที่ผ่านมาก็ไม่เที่ยงแท้
สรรพสิ่งก็อนิจจัง
ดวงตามองเห็นอะไร.

ความหวังประจักษ์อยู่
แจ่มแจ้งดุจแสงดาว
ยังมีดิ่งเด่นกระจ่าง.

น้ำค้างพรหมจวบก็บกุหลาบ
เนียนนุ่มดุจแก้มหญิงสาว
หอมกรุ่นดังตรุณี.

ดิฉันรอคอยเจ้าบ่าวหลังประตู
ช่วงเวลานั้นช่างสั้นและแสนยาวนาน
ตั้งตัวไม่ทันเมื่อประตูเปิดออก และกลีบดอกไม้โปรย.

จุดไฟสักนิดเถอะ
ในคำคืนมีดมน
และเธอกำลังซ่อมผ้า.

เสียงเพลงนั้นไม่เคยเจ็บหาย
เงื้อมพิงลิ
เพลงเบาๆ บรรเลงชวนมาเต้นรำ.

สะบัดแขนนิค สะบัดขาหน่อย

ชายผ้าปลิวไสว

เริงโลดบนหาดทรายขาว.

จักจั่นหยุดกรีดปีก

นิ่งเงียบ

สงบ.

ผิวน้ำราบเรียบ
ทะเลสาบสีเงิน
ใสสะท้อนดั่งกระจก.

Canto Book

: เรื่องราวในช่องว่าง

: โดย กลิ้งโคลงแก้มขาว